

Continua sense pausa la mobilització contra la reforma laboral

Més de cinquanta manifestacions a tot l'Estat van aplegar milers de manifestants el passat 20 de juny, els quals van tornar a clamar contra la reforma laboral en aquest llarg camí, però ferm, que han impulsat CCOO i UGT per tombar-la. A Catalunya van tenir lloc diverses mobilitzacions, concentrades bàsicament a les capitals de província. Concretament a Barcelona, al voltant de

5.000 manifestants, especialment delegats d'empresa, van cridar contra la reforma laboral i la seva retirada, sota el lema 'No callem! Defensa els teus drets'. Al final de la manifestació, que va comptar amb diferents representants d'empreses amb expedients de regulació, els secreta-

ris generals d'ambdós sindicats es van dirigir als manifestants. Joan Carles Gallego va destacar que mentre els governs es dediquen a rescatar els bancs i els banquers, els sindicats tenen el compromís de rescatar les persones. La mobilització contra la reforma laboral continuarà. ■

Els pensionistes, contra el copagament sanitari

El passat 21 de juny, la Federació de Pensionistes i Jubilats de CCOO de Catalunya va convocar una concentració a Barcelona contra el copagament sanitari. Així, més d'un centenar de pen-

sionistes es van aplegar al matí, al davant de la seu del Departament de Salut, a la Travessera de les Corts, per exigir la retirada de mesures com l'euro per recepta, aprovada per la Generalitat, o del pagament avançat d'un percentatge del cost dels medicaments, aprovada pel Govern central.

Certament, el col·lectiu de jubilats està patint durament la crisi, amb la congelació de les

pensions, les retallades en els centres sanitaris, els retards en la Llei de la dependència i ara el copagament sanitari. ■

editorial

REPAGAMENT I FISCALITAT

Aquests dies es comencen a aplicar les dues mesures de repagament farmacèutic: l'euro per recepta a Catalunya i el copagament dels medicaments al conjunt de l'Estat. A més d'anunciar la retallada de medicaments que quedaran fora del sistema sanitari.

Diem repagament perquè la despesa farmacèutica ja la paguem tota la ciutadania a través dels

impostos, i els treballadors i treballadores, a més, paguem un 40% de les receptes del sistema sanitari públic. Unes mesures que són injustes socialment i perjudiquen les persones amb menys recursos.

Si el problema és que falten recursos, perquè no fan pagar als que més guanyen? A Catalunya, recuperant l'impost de successions s'ingressarien 400 o 500 milions d'euros l'any que solament pagarien les grans herències. Al conjunt de l'Estat, portant a terme una reforma fiscal que fes pagar les rendes del capital igual que les del treball i eliminés el frau i l'evasió fiscal amb mesures efectives i no amb amnisties, que suposen un nou tracte de favor als defraudadors.

Es poden trobar recursos i fer que la contribució fiscal de la ciutadania sigui més justa i equitativa. Falta voluntat política i governar per a la majoria i no només per a uns quants. ■

CCOO demana la destitució del president del Consell d'Administració de l'ICS, del director gerent i del director d'Afers Assistencials

CCOO considera intolerable que el gerent de l'Institut Català de la Salut (ICS), l'empresa pública més important de Catalunya i primera proveïdora del sistema sanitari públic, es dediqui a promoure la privatització dels seus centres i serveis per lliurar-los a societats limitades, que només volen fer negoci.

És per això que, davant l'inici de la subhasta d'alguns dels centres públics, CCOO demana la destitució de Joaquim Casanovas, director gerent de l'ICS, i de Jaume Benavent, director d'Afers Assistencials, perquè no es permeti que els màxims directius ofereixin trossos d'una empresa pública a la competència privada.

I també hem demanat la destitució de Josep Prat, president del Consell d'Administració de l'ICS ja que aquesta entitat no pot continuar sotmesa al desprestigi que suposa tenir un president que surt constantment a la premsa per notícies relacionades amb les seves anteriors responsabilitats i les seves sospitoses conductes. Finalment, Prat va dimitir ahir. ■

Continua la pèrdua de llocs de treball a la indústria

En les darreres setmanes ha continuat la sagnia de pèrdua de llocs de treball en els sectors industrials de Catalunya. Les protestes han començat a General Cable, que vol acomiadar 166 persones, i han continuat a Derbi, en vaga indefinida, davant l'anunci de tancament per part de la matriu Piaggio, i a CELSA, on es plantegen retallades salarials i laborals. A l'empresa Convertis, els treballadors no cobren la nòmina des del mes de maig després d'estar declarada en concurs de creditors i haver anat perdent llocs de treball en els darrers dos anys. I, finalment, també a l'empresa Ingisa d'Aiguaviva (Gironès) s'han plantejat fer 4 acomiadaments aprofitant la reforma laboral. Per contra, la pressió i les mobilitzacions a Denion han servit per mantenir l'ocupació i les condicions salarials i laborals dels treballadors afectats pel canvi de contracta del manteniment de les instal·lacions de Repsol a la Poble de Mafumet. ■

CCOO celebra la cinquena edició de la trobada GALEUSCAT Sindical

CCOO celebrarà el dijous 5 i el divendres 6 de juliol, a Barcelona, la cinquena edició de les jornades Galeuscat Sindical, un espai de trobada i intercanvi de les confederacions de CCOO de Galícia, Euskadi i Catalunya.

Amb el títol 'CCOO davant un escenari de crisi i polítiques recentralitzadores', el Galeuscat del 2012 tractarà de la situació de crisi actual des del punt de vista de tots tres territoris.

Concretament es parlarà de la posada en valor del marc autonòmic en les polítiques d'ocupació i les polítiques socials i de la descentralització política, les tensions i els mecanismes de cooperació en l'assumpció de competències per part de les comunitats autònomes, entre d'altres temes. ■

La Mesa del Parlament admet a tràmit la consulta popular sobre les retallades

CCOO de Catalunya i UGT de Catalunya ens felicitem perquè la Mesa del Parlament hagi admès a tràmit la proposta de consulta popular per via de referèndum sobre les retallades del Govern de la Generalitat que la Plataforma Prou Retallades!, de la qual formen part els dos sindicats, vam registrar la setmana passada.

Amb el lema 'Jo vull decidir per una Catalunya social', el passat 18 de juny, representants de les organitzacions que formem part de la Plataforma Prou Retallades! van registrar al Parlament de Catalunya una iniciativa popular perquè es convoqui una consulta ciutadana amb la següent pregunta, molt limitada per la normativa que regula aquest tipus de consulta: Creu que l'acció del Govern de Catalunya hauria de donar prioritats a les polítiques de salut, educació i serveis socials, per garantir aquests drets bàsics i complir amb l'Estatut?

Considerem una mostra de qualitat democràtica que es respectin i es facilitin els canals de participació ciutadana establerts al nostre país, que han de permetre a la societat opinar sobre l'acció del Govern més enllà de les convocatòries electorals cada quatre anys. ■

ICV-EUiA explica a CCOO i UGT la seva proposta de pacte fiscal i social

El secretari general d'ICV, Joan Herrera, juntament amb el nou coordinador d'EUiA, Joan Josep Nuet, es van reunir amb els secretaris generals de CCOO de Catalunya i UGT de Catalunya, Joan Carles Gallego i Josep Maria Àlvarez, per traslladar-los la proposta de pacte fiscal i social abans de la cimera que convocarà el president de la

Generalitat, Artur Mas. Herrera va explicar als líders sindicals que la coalició defensa que el pacte fiscal ha d'estar acompanyat per un pacte social que faci que qui té més aporti més per sortir de la crisi. Tant Gallego com Àlvarez han destacat el seu suport a aquesta proposta. ICV-EUiA ha valorat també com a molt positiu que la primera

petició de consulta de la nova Llei de consultes sigui la impulsada per CCOO, UGT i altres organitzacions per saber quines han de ser les prioritats socials del Govern. ■

Segueix-nos al **twitter**
@ccoocatalunya

CCOO es mobilitza contra les retallades a l'ensenyament

Els darrers dies, CCOO de Catalunya s'ha mobilitzat en diverses ocasions, juntament amb la resta de la comunitat educativa, per mostrar el seu rebuig a les retallades que el Govern de la Generalitat ha aplicat en l'àmbit de l'ensenyament.

Així, les mobilitzacions es van concretar en l'escenificació, el dia 20 de juny, d'una junta d'avaluació de tota la comu-

nitat educativa i la posterior entrega de notes, amb un clar suspès, il·lustrat per una gran carabassa, a la consellera d'Ensenyament de la Generalitat, Irene Rigau.

A més, també s'ha dut a terme una concentració davant del Col·legi de Periodistes de Catalunya, aprofitant que la consellera hi feia una conferència, i nombroses concen-

tracions i mobilitzacions en diversos centres docents de tot Catalunya per fer evident el malestar generalitzat contra les polítiques de retallades a l'ensenyament. ■

Arriben la UPEC i l'Escola d'Estiu de CCOO

Entre el 2 i 6 de juliol, la seu de CCOO de Catalunya acollirà, a la sala d'actes, la vuitena edició de la Universitat Progressista d'Estiu de Catalunya (UPEC). Amb el títol 'El futur és a les nostres mans', vol tornar a ser un espai de referència per als sec-

tors democràtics i d'esquerres. La inscripció, gratuïta per a l'actiu del conjunt d'estructures de CCOO, es pot fer a través del correu formacio@ccoo.cat.

D'altra banda, els dies 11 i 12 de juliol té lloc la 21a Escola d'Estiu de CCOO de Catalunya, al Parc

Tecnocampus Mataró-Maresme. Està destinada a membres del Comitè Confederal de CCOO de Catalunya i a sindicalistes amb responsabilitats a la seva federació i unió territorial, seleccionats en funció de les temàtiques tractades. ■

CCOO demana que la integració d'Unnim al BBVA es faci sense acomiadaments

Un 20% de la plantilla d'Unnim, uns mil llocs de treball, estan en perill per la integració d'aquesta entitat al BBVA, segons estimacions fetes per COMFIA-CCOO. Comissions Obreres considera

que el banc passarà de tenir un 9% a un 15% de quota de mercat i, per tant, s'han de buscar solucions no traumàtiques per als treballadors com a conseqüència de la integració que

podria comportar el tancament del 30% de les oficines. CCOO, que és el sindicat majoritari al comitè, proposa l'estudi de prejubilacions que farien descartar els acomiadaments. ■

CCOO participa en les activitats amb motiu del Dia de l'Orgull LGTB

La discriminació té moltes cares i una bona mostra d'aquest fet és que el 70% de les persones LGTB (gais, lesbianes, transsexuals i bisexuals) oculta la seva orientació sexual en el seu lloc de treball per evitar que això suposi un condicionant negatiu en el seu àmbit laboral. Per aquest motiu, és imprescindible reforçar la tasca que des de CCOO realitzem durant els últims anys.

Un any més, CCOO de Catalunya participa en les activitats organitzades amb motiu del Dia de l'Orgull LGTB. Vine i participa a la manifestació!

T'esperem el proper dissabte, **30 de juny**, a les **18.00 h**, a la **plaça Universitat** (davant del bar Estudiantil). També pots apropar-te a l'estand que CCOO tindrà al Village (avinguda Reina Maria Cristina), durant tot el cap de setmana. ■

Milà acull la commemoració del 40è aniversari de l'exposició 'Amnistia. Que trata de España', organitzada per CCOO amb el suport dels sindicats italians CGIL, CISL i UIL

L'any 1972 es va celebrar a Milà (Itàlia) una exposició titulada 'Amnistia. Que trata de España', amb l'objectiu de recollir fons per a les campanyes a favor que el Govern espanyol franquista apliqués una autèntica amnistia per als presos polítics. Organitzada per CCOO amb el suport dels sindicats italians CGIL, CISL i UIL, entre l'1 i el 15 de març d'aquell any, l'exposició es va fer al Palazzo Reale de Milà (actual Museu del Novecento) i, posteriorment, al Palazzo d'Accursio de Bolònia. Per commemorar aquell esdeveniment, del 26 de juny al 10 de juliol de 2012, el Museu del Risorgimento de Milà acull l'exposició 'Arte e solidarietà', amb reproduccions d'obres d'artistes espanyols com Picasso, Tàpies, Chillida, Equip Crònica, Juan Genovés o Ricardo Zamorano, provinents de les col·leccions d'art dels sindicats italians.

L'acte d'inauguració va tenir lloc el dimarts 26 de juny, al Museo del Risorgimento, en el marc de la Festa del Lavoro, promoguda per l'Ajuntament de Milà. La

comitativa de CCOO de Catalunya va estar encapçalada pel seu secretari general, Joan Carles Gallego.

A més de l'aspecte commemoratiu de la mostra, es vol retre un homenatge a l'artista Antoni Tàpies (que ens va deixar el passat 6 de febrer) i al seu compromís solidari i antifranchista. En aquest sentit, l'exposició té alguna de les seves obres, com ara *Empremta de mà* (cedida per CCOO de Catalunya) i *Llibertat, coneixement i lluita* (cedida per la Fundació Nous Horitzons). ■

Sahra Wagenknecht, diputada al Parlament federal alemany pel partit Die Linke

“Sembla que el Govern federal alemany encara no ha entès que amb l'austeritat destrueix els mercats a la mateixa indústria alemanya”

Sahra Wagenknecht és un personatge ben conegut a Alemanya. La seva retòrica afilada i brillant es fa escoltar al Parlament federal alemany, on és diputada pel partit Die Linke i portaveu d'economia, però també a la televisió, a la ràdio o als diaris. Educada a la República Democràtica Alemanya, on va haver de patir per les seves conviccions pacifistes, va ser diputada, del 2004 al 2009, al Parlament europeu i és avui una figura destacada del partit de l'esquerra alemanya.

■ **Poc després de la Segona Guerra Mundial, els aliats es van adonar que el creixement dels deutors era una garantia d'estabilitat per als creditors. En aquell moment es va invertir amb força en l'economia alemanya perquè els alemanys poguessin pagar els seus deutes. Avui la situació és diferent. La Sra. Merkel troba que això és moralment indefensable**

Sí, això mostra com n'és, d'oblidadís, aquest Govern federal. Als anys 30, quan governava el canceller de la fam Brüning, Alemanya descobrí que en situació de crisi convenia no estalviar perquè així la crisi tan sols es feia més forta. Aquest record encara estava molt viu després de la guerra. A això cal afegir-hi que Alemanya no tan sols va gaudir d'un generós suport i de crèdits, sinó que també se li va suprimir una part important del seu deute. Fins avui no s'ha pagat perquè es va defensar que perquè el país pogués començar de nou, era necessari condonar una part important del deute. Això és el que avui necessitem per a Europa. Per una banda, dedicar una part dels diners que avui es gasten a refinançar deutes i interessos al finançament d'inversions; per l'altra, eliminar una part dels crèdits vells. És necessari en el cas d'Espanya, i encara més en el de Grècia. En molts països el deute ha crescut en els darrers anys perquè s'ha hagut de rescatar la banca. No es pot acceptar que les persones en aquests països hagin de sagnar per uns deutes dels quals mai han tret profit i dels quals no tenen cap responsabilitat.

■ **De vegades tenim la sensació que Alemanya utilitza la crisi no per liderar l'economia europea, sinó per reforçar la seva posició hegemònica. Què defensa el Govern alemany amb la seva intransigència: els bancs alemanys i el seu endeutament, els pensionistes davant la inflació o també hi ha un component moral, allò que Weber descrivia com 'l'esperit capitalista del protestantisme'?**

El Govern federal defensa amb duresa els interessos tant de la banca alemanya com de la indústria exportadora. Sembla ser que encara no ha entès que amb aquesta austeritat destrueixen els mercats a la mateixa indústria. S'ha de dir que la indústria exportadora és la que treu més profit de l'euro. Si ara es presenten com si fossin els eters pagadors, dient que han de pagar pels altres, això és hipocresia. El model econòmic alemany dels darrers anys no hagués estat possible sense l'euro i sense el superàvit comercial que va fer possible la moneda única juntament amb el dúmping salarial a Alemanya. Per aquesta raó, és una política que defensa tan poc els interessos de la població alemanya com els de la resta de països europeus.

■ **És complicat exportar el model de creixement alemany a la resta del món. La paradoxa és que un model que depèn de l'exportació no és exportable. Perquè uns exportin d'altres han d'importar. És, per tant, un model difícilment sostenible en el temps. Quines són les alternatives?**

L'alternativa és un model que aposti pel mercat interior. Aquest és l'únic model que permet ser generalitzat. Perquè és cert que Alemanya ha viscut del fet que altres s'endeutessin. Si no, no haguéssim pogut crear tot aquest superàvit. És també un model que, en definitiva, tan sols ajuda una petita minoria. Els milionaris i multimilionaris alemanys s'han enriquit cada vegada més ràpid mentre a Alemanya la classe mitjana s'ha reduït i s'ha desenvolupat una classe que viu en la pobresa. És, per tant, un model que no ha ajudat la població alemanya. Per això penso que l'alternativa a escala europea no és forçar els salaris a la baixa, destruir les pensions o posar punt i final als sistemes socials, sinó tot el contrari. A Europa necessitem augments salarials, especialment en països com Alemanya. Necessitem un model social europeu que ha de ser estabilitzat. Hi ha una gran necessitat de canviar els tractats europeus que mai han servit com a fonament per al model social europeu, sinó que han apostat sempre per la desregulació i la liberalització. Això ha de canviar. Necessitem una coordinació fiscal europea. Actualment tenim una competició fiscal a la baixa en els impostos de societats o en els patrimonials en la qual participen tots els països europeus. Gràcies a això les empreses i els capitals poden escollir les ubicacions més favorables. L'alternativa és una política fiscal conjunta que busqui els diners allà on s'acumulen. Aquest seria el camí cap a una Europa de què es podria beneficiar la gran majoria i que, per tant, no trobaria tantes resistències.

■ **Els liberals defensen que la competitivitat interna reforça la competitivitat externa de la Unió Europea. Si pensem en el mercat interior no tindria més sentit començar a treballar sobre la base de les complementarietats?**

Tot aquest discurs de la competitivitat en gran part es basa en mentides. La competitivitat és el gran fetitxe sota el qual s'escenifica la política de devaluació social, de desregulació i de liberalització. En el fons, amb això s'ha creat una competitivitat de la qual tan sols es beneficien alguns. Hem de recordar que la competitivitat no és un fi en si mateix. Penso que és molt més sensat que tinguem societats en què la major part de les persones puguin viure bé. Fa molts anys, Alemanya tenia aquella vocació de crear benestar per a tots. Això sembla ser que ha desaparegut, tot i que va ser un canceller conservador el que ho va plantejar. Hem de tornar a una Europa que defensi el benestar per a tots els ciutadans i ciutadanes que treballen i no tan sols per a aquells que viuen del treball dels altres.

■ **Sembla ser que avui falten polítics que vulguin pensar a curt, a mitjà i a llarg termini. Es treballa de manera improvisada en funció d'estadístiques, de les fluctuacions de la prima de risc... No hauriem de recuperar una altra concepció d'allò que anomenem política?**

El problema bàsic és que la política en la constel·lació actual depèn dels mercats financers. Els estats han de buscar els diners en els bancs, en les assegurances, en els fons d'inversió. Amb això s'ha creat un excés de pes estructural dels mercats financers en la política, i també una dependència. En part, això s'accepta de manera oberta. S'arriba a promoure, també des de la política alemanya, que es faci una política que es guanyi la confiança dels mercats. Evidentment aquest tipus de política ha deixat de banda qualsevol aspiració democràtica. Perquè la democràcia no és guanyar-se la confiança dels bancs i dels fons d'inversió, sinó la dels electors. Això demostra que la situació social que tenim avui té poc a veure amb la democràcia i s'ha de canviar. No és tant el curt termini sinó els lligams entre els interessos de la política i els de determinades capes socials, especialment la indústria finan-

cera i els patrimonis que hi ha al darrere. Mentre es continuï alimentant aquests interessos no serem capaços de solucionar els problemes.

■ **El que cada vegada perd més credibilitat és la política com a tal. A l'Estat espanyol hem tingut el moviment dels indignats, a Alemanya han aparegut amb força els pirates...**

Els pirates s'aprofiten d'una àmplia frustració davant la política. I aquesta frustració es pot entendre perquè les persones veuen que, tot i que voten, sempre acaba imposant-se una política que va en contra dels seus interessos. Però des del meu punt de vista els pirates no satisfan l'expectativa de representar una alternativa a la política actual. Pel que fa als continguts, tenen posicions molt borroses; per exemple pel que fa la crisi europea no tenen una posició. Davant la regulació dels mercats financers o de les polítiques socials defensen la renda mínima incondicional, el que, penso, no ofereix una solució per sortir de la precarietat. És possiblement un fenomen a curt termini. Quan la ciutadania vegi que tampoc defensen polítiques que afavoreixin els seus interessos probablement es dilueixin. Pel que fa els darrers resultats de l'esquerra (Die Linke), tenen menys a veure amb els pirates que amb els errors que hem comès. Ens hem barallat massa, hem donat la imatge d'un partit dividit i això espanta l'electorat. El que és interessant és que sobretot hem perdut vots que han anat a parar a l'abstenció. El nostre vot no ha anat a parar a altres partits. I això vol dir que, si fem polítiques consistents, podrem recuperar la confiança dels electors. Moltes de les propostes que defensem des de l'esquerra, com el rebuig als programes de rescat bancari, als atacs a l'estat social o a l'austeritat criminal són molt populars. Si ens mirem les enquestes veiem que a Alemanya la majoria no celebra el que està passant. El que defensem pel que fa als continguts arriba fins als diaris conservadors, ja sigui el debat sobre el capitalisme o la qüestió de la crítica al sistema, i això són qüestions que tan sols planteja l'esquerra.

■ **Ara que parles dels mitjans, realment hi ha una possibilitat que l'esquerra incideixi en l'articulació dels debats en el panorama mediàtic actual?**

Sí, això és una complicació objectiva perquè els grans grups mediàtics estan controlats per unes poques famílies que tenen poc interès a obrir un debat sobre la idea d'un impost als milionaris o al patrimoni. Perquè ells mateixos es veurien afectats. Contra això ha de lluitar l'esquerra i han de lluitar els sindicats, perquè als mitjans hi ha una campanya constant contra les seves propostes. Però tot i així, tinc la convicció que al final les persones no es deixen manipular sense límit. Quan veuen que el que passa va en contra dels seus interessos, llavors hi ha moviments de resistència i no t'atura el que escriu l'un o l'altre diari. Veuen on són els diners i pensen que es poden recuperar. Veuen que Europa no se salvarà, sinó que es destruirà amb els actuals programes d'austeritat. Per això penso que les alternatives que proposa l'esquerra poden arribar als mitjans, especialment si s'utilitzen els mitjans alternatius, Internet i d'altres, i que es pot subvertir aquest poder dels grans grups mediàtics.

■ **Es deia del partit grec Syriza que són un grup d'esquerra radical, fins que algú va recordar que radical ve d'arrels. On arrela el partit de l'esquerra alemanya?**

Les nostres arrels vénen de la tradició del moviment obrer, també d'aquella part de la socialdemocràcia que es va atrevir a criticar el sistema, que es va plantejar una superació del capitalisme. Vénen de Rosa Luxemburg i de Karl Liebknecht, especialment per la qüestió de la renúncia a qualsevol forma de guerra i la defensa de la pau. I, evidentment, vénen de Karl Marx i de Friedrich Engels, i també d'aquelles anàlisis econòmiques que qüestionen la propietat. Aquest debat de la propietat per a nosaltres és una qüestió central. Si volem canviar l'economia s'han de canviar les relacions de propietat, i així canviar també les relacions amb els poders econòmics. Tan sols així podem canviar qui decideix sobre els recursos econòmics i superar aquesta dependència actual, en què estats sencers són extorsionats per les multinacionals. Per canviar això s'han de canviar les relacions de propietat, i en aquest sentit les nostres propostes arrelen en una molt bona tradició. ■